

สวัสดีค่ะทุกท่าน

หัวข้อ Essay ในครั้งนี้คือ “ถ้าไม่มีการทำทาย จะไม่มีการเริ่มต้น”

ในเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ดิฉันได้เดินทางไปทำงานที่ประเทศสิงคโปร์

ซึ่งสิ่งที่ทำให้ดิฉันประหลาดใจมากที่สุดระหว่างอยู่ที่สิงคโปร์ คือ ความรวดเร็ว

โดยเฉพาะความเร็วในการนำสิ่งใหม่มาทดลองใช้ และถ้าใช้งานไม่ได้จะเลิกใช้ทันที

อย่างที่สนามบิน จะไม่ค่อยมีเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองและดำเนินการด้วยระบบอัตโนมัติเป็นส่วนใหญ่

และดิฉันทราบมาว่า บาง Terminal ที่จะใช้เดินทางออกนอกเมืองก็เป็นระบบอัตโนมัติทั้งหมด

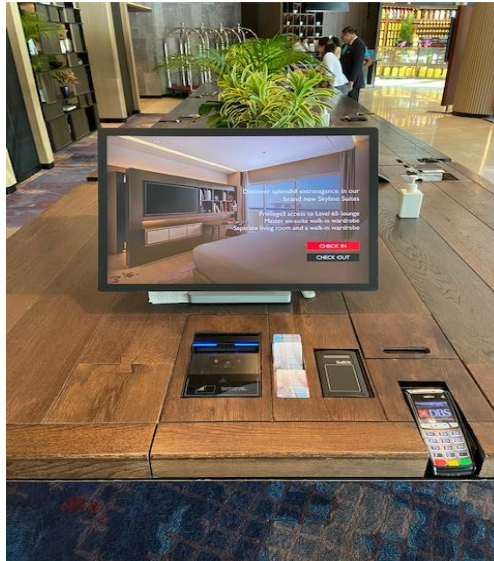
นอกจากนี้ ยังมีการใช้หุ่นยนต์แทนตำรวจจราจรคอยดูแลพื้นที่ที่กำหนด (เขตห้ามจอดรถ) ถ้ามีรถมาจอดใน

พื้นที่ดังกล่าวในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หุ่นยนต์จะถ่ายรูปไว้และเรียกเก็บค่าปรับ

หรือเวลา Check in ที่โรงแรม แม้จะมีเจ้าหน้าที่เพียงคนเดียว ก็สามารถ Check in ด้วยระบบได้เช่นกัน

เพียงแค่ใช้ PC สแกนหนังสือเดินทางก็สามารถแสดงข้อมูลการจองได้ ที่เหลือก็แค่ชำระเงินด้วยบัตรเครดิต

ที่ประเทศญี่ปุ่นการใช้บริการ Grab ไม่สามารถทำได้เนื่องจากบทบัญญัติและการคัดค้านในวงการขนส่ง แต่ที่สิงคโปร์มีบริการอยู่หลากหลาย เหมือนบริการ Food Delivery ในประเทศไทยที่มักจะเห็นได้บ่อยๆ โดยที่สิงคโปร์มีทั้ง Taxi และ Grab ซึ่งลูกค้าสามารถเลือกเองได้ และการที่มีตัวเลือกก็ทำให้เกิดการปรับตัว และการแข่งขัน

นอกจากนี้ ในช่วงที่ผ่านมามีคนหันมาใช้สวิตเตอร์ไฟฟ้าและมีที่จอดให้เป็นจำนวนมาก แต่เมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้นบ่อยครั้ง ก็มีการห้ามใช้และหมดไปในทันที

ประเทศสิงคโปร์อาจใช้แนวทาง “ลองผิดลองถูก” สำหรับสิ่งที่ยังบางประเทศอาจทำไม่ได้เพราะบทบัญญัติ หรืออิทธิพลของแต่ละวงการในประเทศนั้น ดิฉันจึงชอบที่สิงคโปร์ทำการทดสอบสิ่งต่างๆ แม้จะไม่มีใครคาดเดาได้ว่าผลของการดำเนินการรูปแบบใหม่จะเป็นอย่างไร แต่ถ้าไม่เริ่มต้น ก็ไม่มีทางรู้ได้ เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นมักจะไม่ตรงกับสิ่งที่คิด และประเทศจะได้สั่งสมประสบการณ์

เช่นเดียวกับบุคลากรของเรา ถ้าไม่ทำทายนี่ไม่มีการเริ่มต้น ไม่ได้เรียนรู้ และถูกปิดโอกาสทุกอย่างจึงไม่ใช่แค่ลงมือทำ...แต่ต้องมีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนและวางแผนจึงจะทำได้ ไม่ว่าจะบริษัทหรือการใช้ชีวิต ก็เป็นเช่นเดียวกัน

ดิฉันหวังว่าเรื่องนี้จะประ โยชน์ต่อทุกท่านนะคะ